

Iver Stub

Theses de oratione
erudita et Latina

1580

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 1542 4°

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 1542 4°

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 1542 4°

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 1542 4°

47-117

DA BOX

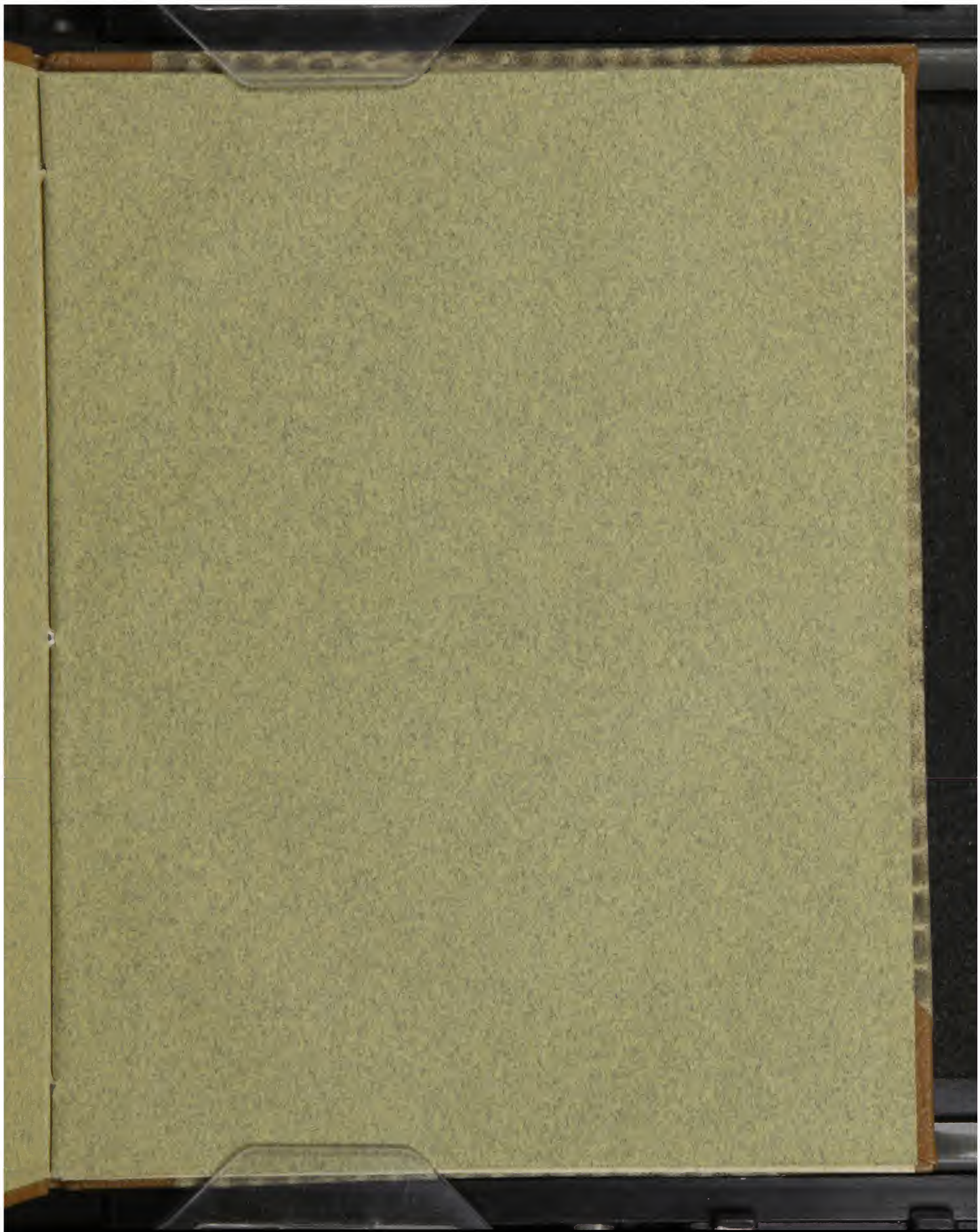
4°

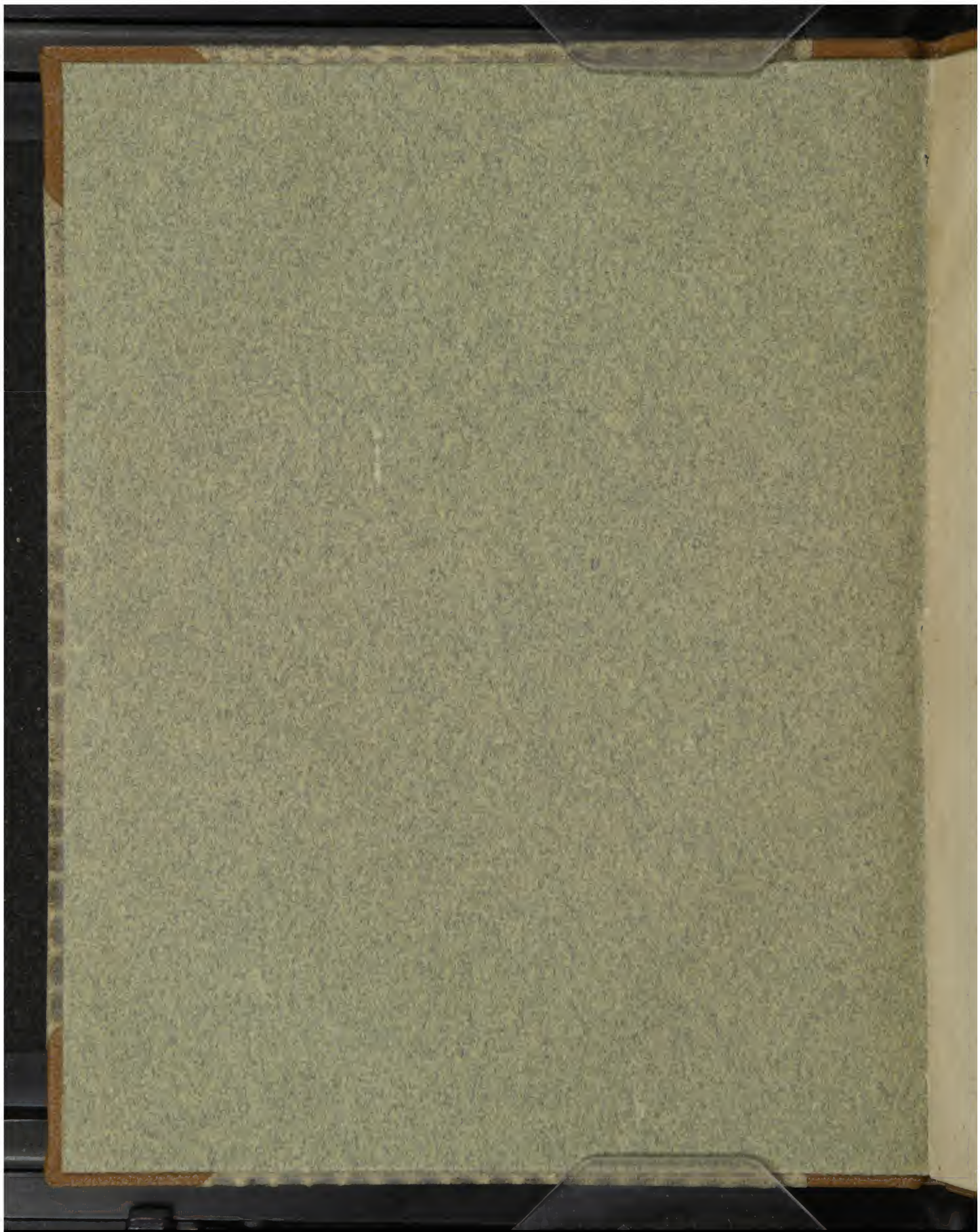

LN 1542

M

DE ORATIONE
ERV DITA ET
LATINA,

THESES
DISPUTATION.
DÆ DIE XVII. OCTO,
BRIS.

Præside
M. Iuaro Stubbæo, Profess. Pedagog.

Respondente,
Nicolao Petri Nestuadense, art.
Baccal.

H A F N I Æ.

EXCVDEBAT MATTHIAS
VINITOR.

1590.

THESIS

1.

Ratio Erudita & Latina, est Locutio
rebus naturaliter & verè, vel etiam
verisimiliter tantum conueniens, & des-
center atq; latinè prolata.

2.

Constat ex duabus partibus, Rebus nimirum
& verbis.

3.

Res & inueniendæ sunt, & ritè disponendæ.

4.

Inueniuntur ex locis, vel Causarum, vel Ef-
fectorum, vel Subiectorum, vel Adiunctorum, vel
Dissentaneorum, vel Comparatorum; vel etiam
ex alijs istis, quorum quidam ex his oriuntur, vt
Coniungata & Notatio, Definitio, Distributio:
Vnus ex his quidem non oritur, horum tamen vi-
tantum arguit, nempe Testimonium.

5.

Vt oratio igitur vera sit, necesse est vt ea quæ
dicuntur, veram erga se inuicem vel Causarum vel
Effectorum vel Subiectorum vel Adiunctorum,
vel Dissentaneorum vel Comparatorum, vel Con-
iugationis, vel Definitionis, vel Distributionis,
vel Testimonij rationem habeant.

A 2

6. Vt

6.

Vt verisimilis sit, verisimilis tantum ratio requiritur.

7.

Porro disponuntur res vel vniuersali dispositione, quam aliàs Methodum appellant, vel partiali.

8.

Vniuersalis dispositionis vnica est regula, nimirum, vt naturâ prius præcedat.

9.

Partialis dispositio, consistit in propositionum & Syllogismorum legitima compositione.

10.

Non enim semper ex perpetuis Syllogismis constat Oratio: sed pro rei quæ tractatur natura, interdum ex meris propositionibus, quæ extra Syllogismum ^{vnusquisque} iudicio intelliguntur & iudicantur: interdum ex meris Syllogismis: interdum ex mixtis & propositionibus per se iudicandis & Syllogismis.

11.

Verùm nec in Vniuersali seu Methodica, nec in Syllogistica dispositione Canon generalis, quem ars præscribit, semper obseruatur strictè.

12. Nam

12.

Nam (vt interim de propositionibus nihil dicamus, quas tamen etiam variè interdum affici certum est) & in syllogismis frequens est partium quarundam immutatio, defectus, abundantia;

13.

Et in Methodo similiter, multiplices, præcipuè apud Poëtas & Oratores, Crypses sunt: dum aut naturalis ordo immutatur nonnihil: aut Heterogenea quædam assumuntur: aut res eadem subinde iterum atq; iterum repetitur & inculcatur.

14.

Horum tamen omnium nihil temerè fit: sed certo consilio & magnâ prudentiâ geruntur omnia.

15.

Porro in verbis decentia quædam (vt sic dicam) & latinitas requiritur.

16.

Decentia in recto usu ornamentorum Rhetoricorum consistit: vt scilicet pro rei de qua dicturi sumus natura, ritè adhibeantur.

17.

Non enim omnes res æqualiter exornari volunt: sunt quæ exiguam aut ferè nullam verborum exornationem recipiunt, sunt quæ mediocrem, sunt

A 3

quæ

quæ maximam patiuntur, ut hac in parte decorum
seruare maximè conueniat.

18.

Consistit autem omnis ornatus Rhetoricus atq;
adeo Rhetorica ipsa in Elocutione & Actione.

19.

Elocutione, vel verborum natia seu prima
significatio, vel significatione verborum manente,
ipse habitus orationis à simplici loquendi consuetu-
dine immutatur.

20.

Immutatio significationis fit, vel cum ex cau-
sa Effectum, vel ex Effecto causa, vel ex Ad-
iuncto Subiectum, vel ex Subiecto Adiunctum, ut
in Metonymia; vel cum ex simili Simile, ut in Me-
taphora; vel cum ex contrario contrarium, ut in
Ironia; vel deniq; cum ex genere species, vel ex toto
partes aut contrà, ut in Synecdoche: intelligitur.

21.

Ex Coniugatione seu Notatione Tropi nulli or-
riuntur, quemadmodum nec ex Definitione vel Te-
stimonio.

22.

Ergo ineptè docent, qui præter quatuor Tro-
pos hosce, Metonymiam, Metaphoram, Ironiam,
Synecdochen, alios inuebunt.

23. Immus

23.

Immutatur autem significatio verborum, vel necessitatis causa, vel delectationis.

24.

Cum enim plures sint res quam vocabula, necesse est idem verbum pluribus rebus interdum attribui.

25.

Et delectatio quædam ex varietate ista oritur, cum is qui dicit, transilit ab ijs quæ ante pedes posita sunt ad alia; atq; auditor aliò cogitatione quidam deducitur, nec tamen aberrat.

26.

Elocutio autem ea, qua verborum significatione manente, orationis habitus à recta & simplici loquendi consuetudine mutatur, latius se extendit, ut nondum arte accuratè compræhensa aut tradita sit.

27.

Eius tamen summa genera ita traduntur non omnino ineptè, ut vel sit numerus & harmonia quædam: vel habitus quidam, verba aliquo animi motu afficiens.

28.

Numerus autem seu harmonia circa sonos
ver.

versatur, quos vel dimetimur vel repetimus.

29.

Dimetiuntur autem hos aliter Poëtae aliter vero Oratores.

30.

Ex Poëtica dimensione Rythmus oritur & Metrum.

31.

Quorum apud Poëtas genera plurima in usu sunt, & plura excogitare adhuc liceret.

32.

Oratoria dimensio incertior est, & nondum penitus observata.

33.

Illud tamen generaliter observatum est, prosæ Orationis numerum non tantum Poëtico numero, verum etiam sibi ipsi perpetuò dissimilem esse.

34.

Porro sonus repetitur, aliquando priori prorsus similis, aliquando non prorsus similis, sed aliquantulum dissimilis. Atque utriusque generis plures fiunt species quas hoc loco brevitatis causa relinquimus.

35.

Habitus autem is, quo verba aliquo animi motu afficiuntur summa habet genera Logismum & Dialogismum.

36. Logis.

36.

Logismus sine aliqua collocutione, Dialogismus autem contrario modo sententiam ornat. Horum etiam species plures sunt, quas item breuitatis causa præterimus.

37.

Vocabulo Actionis & debitam pronuntiationem intelligimus. Ut actio sit, & vocis, & gestuum apta & ad mores hominum, apud quos dicimus, accomodata moderatio.

38.

Porro ad latinitatem & singulorum vocabulorum latinorum vis atq; proprietas requiritur, & coniungendorum apta compositio.

39.

Vocabulorum simplicium vis, proprietas & affectiones variae, ex authoribus latinis, vel quæ ex his conflatae sunt, nomenclaturis & Grammaticis regulis addiscuntur.

40.

Compositionis autem talis ratio est, ut vel eius aliqua generalis notio seu ratio ex pluribus ijsq; similibus exemplis inueniri possit: vel est talis, ut non possit.

41.

Prius genus arte tractatur: Posterius non
B arte,

arte, sed tantum usu & imitatione eorum qui latine locuti sunt, addiscitur.

42.

Illa vocum cumpositio seu Syntaxis quæ arte tractatur, vel est κατηγορημάτων vel συγκατηγορημάτων.

43.

Κατηγορηματα sunt nomen, Pronomen, verbum Participium.

44.

Dicuntur κατηγορηματα eodem ferè sensu quo in Dialectica, Causa, Effectum, Subiectum Ad iunctum κατηγορηματα & quidem præcipua dicuntur.

45.

Syncategoremata sunt, Aduerbiū, Præpositio, Coniunctio, Interiectio.

46.

Dicuntur Syncategoremata, quod Categorematis coniuncta, aliquid significant, in oratione minus præcipuum.

47.

Utrique tam Categorematicæ quam Syncategorematicæ compositioni conuenit, ut Syntaxis vel Naturalis sit & iusta, vel Figurata.

48.

Naturalis seu iusta Syntaxis est, cui nec deest quidquam, nec abundat, nec loco suo abest, nec immutatur.

49. Huic

49.

Huic conuenit, vt in duabus ad minimum vocibus consistat.

50.

Huic etiam conuenit, vt vel in voce vel in significatione spectetur.

51.

Vocem dictionum pro materia, significationem pro forma habemus.

52.

Syntaxis omnis quæ in voce seu materia est, ex communibus dependet accidentibus.

53.

Nam partes quæ habent communia accidentia, debent iisdem conuenire.

54.

In Syntaxi autem quæ ex forma seu significatione dependet, casuum præcipuè vis & natura obseruanda est, quam hoc loco, quia breuiores esse volumus, missam facimus.

55.

Huic Syntaxi proprium est, vt Deriuatum imitetur naturam sui primitiui, nisi significationis insignior aliqua mutatio facta fuerit.

56.

Porro Syntaxis Figurata est in qua deest quipiam,

B 2

pian,

*piam, vel abundat, vel suo loco abest, vel immu-
tatur, vt omnino naturali seu iustæ Syntaxi cono-
traria sit.*

57.

Deest quippiam per Ellipsin:

58.

Abundat per Pleonasmum:

59.

Loco suo abest per Hyperbaton:

60.

Immutatur per Enallagen.

61.

*Atq; Orationis Eruditæ & Latinae ratio talis
est. Accidit porro Orationi, vt interdum scribatur:
de qua re proximè, si Deus sic voluerit, acturi su-
mus.*

Quæstiones.

1.

*An rectè dictum sit in Menone Plat. Nos,
quæ discimus, reminiscendo discere?*

2.

*Et an in eodem Menone recte dicatur, Opiniones
certas, (veras, minimè fallentes,) fieri scientias.*

Deo gloria.

1590.

